

som gaaende ud paa, at i § 37 og § 18 „Hornblæsere“ rettes til „Musikere“.

Ordføreren (Bjfsen): Saaledes ville vi altsaa paa en let Maade komme ud over 2 af de Punkter, det ærede Medlem har dvalt ved. — Der var forøvrigt i hans Betragtninger kun et Punkt af større Interesse, nemlig hans Paastand om, at Flertallet havde indskrænket Felt-hæren med 10 Batailloner, nemlig de 10 Reservebatailloner. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem havde Ret, naar han ubetinget troede at kunne henregne Reservebataillonerne til Felt-hæren. — Den modsatte Betragtning har netop ledet Regjeringen og Mindretallet til at foreslaa Reservebataillonerne gjorte til Liniebatailloner, idet man har erkjendt, at disse Afdelinger ikke ere saaledes udrustede i Fredstid, at de kunne ventes hurtig færdige til Udrykning i Krigstid. Felt-hæren vilde altsaa ikke komme til at rykke ud med de af det ærede Medlem forudsatte 31 Batailloner, men kun med 21, og derfor dreier hele Meningsforskjellen mellem Flertallet og Mindretallet sig om, hvilken Bægt man lægger paa Reservebataillonerne i deres nuværende Skikkelse og Sammensætning, samt hvilken Betydning man tillægger de Landværnsbatailloner, som Flertallet har foreslaaet at sætte i Stedet for dem. Jeg antager, at denne Strid kunde være bleven Gjenstand for en Forhandling, dersom det ærede Medlem samt Mindretallet ikke havde stillet sig paa det Standpunkt, han sluttede med at udtale, nemlig, at det Forslag, Flertallet havde fremsat, overhovedet ikke kunde være Grundlag for Forhandling. Stiller man sig saaledes, og lader man det endog faae et saa skarpt Udtryk, som det ærede Medlem sjeldt gav det, idet han endog udtalte, at han vilde stemme imod en fortsat Forhandling derom paa hele Rigsdagen, maa jeg rigtig nok tilstaa, at et stærkere Udtryk for Mangel paa Villie til at forhandle har jeg endnu ikke truffet paa. Naar man fra en Side bestandig siger: Vi ere rede til at forhandle, men giv os et Grundlag, hvorpaa vi kunne forhandle, og naar man da, naar Spørgsmaalet bliver om det og det Grundlag, siger: Paa det Grundlag kunne vi ikke forhandle, er det umuligt at komme til et Standpunkt, der i Virkeligheden fører til en praktisk Forhandling; thi vil en af Siderne kun forhandle, efter at et vist Grundlag er erkjendt, vil det ikke være muligt at forhandle. Saaledes har Flertallet ikke stillet sig, og man vil efter min Opfattelse ogsaa i Fremtiden vise, at man ikke staar paa det Standpunkt, som det ærede Medlem for Manders Ants 2den Valgkreds (N. B. Jensen) med Hensyn til Forhandlingen. De øvrige Ankeposter, som det ærede Medlem fremdrog, skal jeg som sagt ikke nu komme ind paa. Jeg tror, at de maa anses for at være lidt malplacerede ved 3die Behandling. — Den høitærede Krigsminister rettede de enkelte Bemærkninger, han havde at

gjøre imod de Tal, som jeg ved 2den Behandling tillod mig at opstille med Hensyn til Befostringerne ved Hærløven i de Aar, der fulgte lige efter dens Udkommen. Den meget ærede Krigsminister sagde, hvis jeg forstod ham ret, at Befostringerne ved Hærens Budget for 1867—68 var 7 Millioner sex Hundrede og nogle Tusind Rigsdaler. (Krigsministeren: Budgettet for 1868—69!) Var det 1868—69? Jeg tror dog heller ikke, at dette Aar kan betragtes som Norm for, hvad den gennemførte Hærløve har kostet, i alt Fald er der et paafaldende Spring til 1869—70, da det samme Budget udgjorde 8,200,000 Kr. Jeg har antaget, at man maatte gaa nogle Aar frem efter Hærløvens Gennemførelse for at se, hvad dens fulde Virkninger havde ført til, og at Aaret 1869—70 var det rette Tidspunkt til at se dette; Omfostringerne vare da, som jeg oplyste ved 2den Behandling, en Sum af 8,200,000 Kr. — Mindretallets Ordfører, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) gjorde nogle enkelte Bemærkninger ved de Endringsforslag, som ere stillede ved 3die Behandling. Den væsentligste var den, at han mente, at Endringsforslaget under Nr. 1 vilde medføre adskillige Foranstaltninger — jeg antager, at han nærmest tænkte paa Byggeforanstaltninger — ved Nyiterregimenternes Skole. Den samme Indvending vil imidlertid kunne gøres imod Regjeringsforslaget; naar dette ikke har troet at behøve at gøre Regning paa saadanne Foranstaltninger, endskjøndt Rekrutantallet er forøget i hver Skole med 35, har jeg heller ikke antaget, at den Forøgelse, vi have foreslaaet, vilde føre til nogen større særegen Befostring, og jeg tror heller ikke, det vil blive noget stort. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) gjentog sine Yttringer fra 2den Behandling, hvorved han hævdede, at den Organisation af Hæren, som Flertallet foreslaar, var utilfredsstillende, hvorimod det Forslag, Mindretallet har sluttet sig til, var tilfredsstillende. Disse absolute Grændser og Betegnelser er jeg overhovedet ikke i Stand til at forstaa; de Herrer maa have ganske andre Normer for, hvad der er absolut tilfredsstillende, end jeg kjender til, for at man skal kunne bruge saadanne Betegnelser. Jeg tror overhovedet, at man herved ved Regjeringsens eller ved Mindretallets eller ved Flertallets Forslag nærmer sig en Tilstand, der saaledes kan betegnes som absolut tilfredsstillende; jeg tror ikke, at vi ved en hvilken som helst Foranstaltning, som vi ville kunne bringe i Udførelse, ville opnaa noget Saadant; dertil ere vi for svage og for smaa. Naar der derimod bliver Spørgsmaal om, hvor vidt vi kunne naae paa Veien til det Tilfredsstillende, er det klart, at Meningsforskjellen kun kan blive Gjenstand for et relativt Skjøn, men ikke kan tilstede saa absolutte Betegnelser, som det ærede Medlem vilde have. Det Samme gjælder om hans Udtryk, naar han sagde, at Afdelingerne efter